

Arrest

nr. 73 737 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U werd geboren op 17 september 1972 in Krymsk. Sinds 1998 woonde u in Moskou.

In 2002 of 2003 kreeg u interesse voor politiek.

Op 25 juli 2010 werd u lid van de partij “Drugaya Rossiya” (Ander Rusland).

Op 31 augustus 2010 betoogde u op het Triumfalnaya Plein in Moskou. Op dit plein werd u gearresteerd door medewerkers van de politie. U werd meegenomen naar een politieafdeling. Na twee dagen werd u vrijgelaten.

Op 15 november 2010 voerde u op het Pobedi Plein in Moskou actie tegen de verplichte legerdienst. 's Avonds werd u bij het verlaten van het plein samen met twee andere partijleden gearresteerd door de politie. Jullie werden meegenomen naar de nabijgelegen politieafdeling. Een avond later werd u vrijgelaten.

Op 11 december 2010 was u op het Maneznaja Plein in Moskou aanwezig bij een betoging naar aanleiding van de moord op de Russische voetbalsupporter J.S. (...). U werd geslagen en viel flauw.

Op 15 januari 2011 nam u in Sint-Petersburg deel aan een meeting ter herinnering aan J.S. (...). U werd tegen de avond met uw kameraad A.S. (...) door de politie gearresteerd omdat u er niet over een propiska beschikte. Jullie werden meegenomen naar de afdeling van de politie. De volgende ochtend werden jullie vrijgelaten.

Op 26 maart 2011 was u aanwezig bij een actie in Voronezh. U werd opgebeld door iemand uit de gevangenis. De persoon vertelde u dat uw vriend K.U. (...) was gearresteerd en dat hij had gevraagd om u te laten weten dat u niet meer naar Moskou mocht gaan. Een week later belde Kiril u zelf op.

Op 27 of 28 maart 2011 vertrok u uit Voronezh naar Kaluga, waar u bij een vriendin bleef tot uw vertrek naar België.

Op 18 april 2011 was er een huiszoeking bij u thuis in Moskou.

Uiteindelijk verliet u Kaluga op 4 mei 2011. Drie kerels brachten u in een BMW naar Voronova (Belarus), waar u dezelfde dag aankwam en overnachtte. Uw vriend A.M. (...) hielp u vervolgens de Litouwse grens oversteken. Aan de andere kant van de grens stonden twee Litouwers u met een auto op te wachten. Ze brachten u in een Mercedes via Duitsland naar België. Op 7 mei 2011 bereikte u België.

Op 10 mei 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, een kopie van twee bladzijden van uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, een kopie van een huiszoekingsbevel, een medisch bewijs, een medische polis, een gerechtelijke medische expertise, een bewijs dat u gezocht wordt, een brief van de MVD, een affiche en een strooibriefje."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in de Russische Federatie problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat u deelnam aan verschillende betogingen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste legde u verschillende tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de betoging in Sint-Petersburg waaraan u zou hebben deelgenomen.

Zo stelde u dat u bij deze betoging in januari 2011 niet persoonlijk gecontroleerd werd bij het betreden van de betoging en dat er geen metaaldetectoren aanwezig waren (CGVS II, p. 13).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat de actie werd gehouden binnen een door de politie afgebakend gebied. Alle deelnemers moesten door een metaaldetector passeren. Hiermee geconfronteerd ontkende u dat iedereen werd gecontroleerd (CGVS II, p. 19). Op die manier wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Voorts verklaarde u dat er in Sint-Petersburg ongeveer 50 mensen aanwezig waren op de betoging (CGVS II, p. 13 en 19).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat er 700 mensen deelnamen aan de bewuste betoging. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat er 50 actieve deelnemers waren en dat de rest toeschouwers waren (CGVS II, p. 19). Deze uitleg is niet overtuigend, zeker aangezien in de hierboven vermelde informatie weldegelijk sprake is van ongeveer 700 "deelnemers" aan de betoging.

Daarnaast verklaarde u verschillende malen dat u en uw kameraad A.S. (...) de enigen waren die bij de betoging in Sint-Petersburg werden aangehouden (CGVS II, p. 14 en 19).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat er 20 mensen werden aangehouden toen ze terugkeerden van de betoging en dat er nadien nog eens 10 à 15 mensen werden aangehouden. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat A. (...) en u zonder andere mensen naar de politieafdeling werden gebracht (CGVS II, p. 19). Het is echter weinig aannemelijk dat u als partijgezant niet op de hoogte zou zijn van andere arrestaties tijdens of naar aanleiding van de betoging waaraan u zelf zou hebben deelgenomen.

Tevens stelde u dat deze betoging op 15 of 16 januari 2011, in het midden van de week en niet op een vrije dag plaatsvond (CGVS II, p. 13). 15 en 16 januari 2011 vielen echter op een zaterdag en een zondag. Deze tegenstrijdigheid is opvallend, temeer daar u expliciet bevestigde dat de betoging tijdens de week plaatsvond.

Verder zei u dat er rond de betoging in Sint-Petersburg geen herdenkingsmoment in een kerk werd georganiseerd voor J.S. (...) (CGVS II, p. 14).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat er na de betoging een herdenkingsmis voor S. (...) werd gehouden in de kathedraal van Sint-Petersburg.

Ook aangaande andere aspecten van uw asielrelaas legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw partijgenoot I.B. (...) op 30 januari 2011 werd gearresteerd in het kantoor van de actie Strategie 31. U verklaarde dat hij de enige was die daar aanwezig was en dat alleen I. (...) werd aangehouden (CGVS II, p. 15). U bevestigde dat er geen collega's of partijgenoten samen met Igor werden aangehouden (CGVS II, p. 18-19).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat I.B. (...) op die bewuste dag samen met elf andere collega's werd aangehouden. Geconfronteerd met deze informatie beweerde u dat de begrippen arrestatie en aanhouding zouden verwisseld zijn. U verklaarde vervolgens dat er nog een vijftal voetbalsupporters zouden zijn aangehouden (CGVS II, p. 19). Daarmee verwees u niet naar de collega's van I.B. (...). Ik kan nochtans verwachten dat u als partijmilitant op de hoogte zou zijn van meer informatie over de arrestatie van uw partijgenoot B. (...). Hierdoor blijft de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind.

Daarnaast stelde u dat uw vrienden K.U. (...) en R.K. (...) werden gearresteerd. U beweerde dat ze momenteel in de gevangenis zitten. U bevestigde dat R. (...) nog niet was vrijgelaten (CGVS II, p. 16 en 18).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt echter dat R.K. (...) tot twee maal toe werd vrijgelaten. Hiermee geconfronteerd bleef u erbij dat R. (...) niet werd vrijgelaten (CGVS II, p. 18).

Deze tegenstrijdigheid is bijgevolg niet opgeheven. Het is bovendien opvallend dat u niet op de hoogte zou zijn van de vrijlating van R. (...), die u tijdens het gehoor als een vriend omschreef (CGVS II, p. 15).

Al deze verklaringen zijn tegenstrijdig en hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig uit. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich hierboven baseert, is bovendien afkomstig van de website van uw eigen partij.

U verklaarde dat uw rol in de partij erin bestond om betogingen te organiseren, pamfletten te drukken en boeken te verspreiden in de regio's (CGVS I, p. 8 en DVZ vragenlijst, 3.3).

Het is opvallend dat u, die partijverantwoordelijke voor de organisatie van betogingen zou zijn, verklaringen aflegt die niet stroken met de informatie die op de website van uw eigen partij over deze betogingen wordt gegeven.

Deze vaststelling versterkt de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Ook met betrekking tot uw activiteiten in de periode voor uw vlucht naar België stelde ik verscheidene tegenstrijdigheden vast in uw asielrelaas.

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u een week na het eerste telefoontje van een onbekende gevangene op 26 maart 2011, dus begin april 2011, een telefoontje kreeg van K. (...) zelf uit de gevangenis (CGVS II, p. 17). U stelde bovendien dat K. (...) u maar één keer kon opbellen (CGVS II, p. 16). U verklaarde dat u op 27 of 28 maart 2011, na het eerste telefoontje, naar Kaluga vertrok (CGVS II, p. 17 en 18). Tevens verklaarde u dat de huiszoeking vervolgens op 18 april 2011 plaatsvond (CGVS II, p. 17).

Bij de DVZ verklaarde u echter dat u al op 7 of 8 april 2011 te horen kreeg dat er een huiszoeking was geweest in uw appartement. Hierop zou u naar Kaluga gegaan zijn en zou u een telefoontje van uw vriend Kiril uit de gevangenis gekregen hebben (DVZ vragenlijst, 3.5).

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangaande de datum van de huiszoeking bevestigde u dat de huiszoeking op 17 of 18 april 2011 plaatsvond (CGVS II, p. 17).

Deze verklaringen zijn tegenstrijdig. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven.

Verder verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u op 4 mei 2011 uit Moskou vertrok. U verbeterde tijdens het gehoor meteen dat u niet uit Moskou maar uit Kaluga vertrok (CGVS II, p. 5). Later verklaarde u dat u tot uw vertrek naar België in Kaluga bleef (CGVS II, p. 17). U stelde dat u na het telefoontje dat u in Voronezh van een onbekende uit de gevangenis kreeg, niet meer naar huis ging en niet meer naar Moskou ging. U bevestigde dat u na een of twee dagen vanuit Voronezh naar Kaluga ging (CGVS II, p. 18).

Bij de DVZ had u nochtans verklaard dat u na uw terugkeer uit Voronezh een tijdje bij vrienden in Moskou verbleef (DVZ vragenlijst, 3.5). Tevens verklaarde u bij de DVZ dat een vriend u van Moskou naar Lida, 700 km verder aan de Belarussisch-Litouwse grens, bracht (DVZ verklaring, vraag 34).

Bij de DVZ stelde u ook dat u op 4 mei 2011 vanuit Moskou naar Belarus vertrok (DVZ verklaring, vraag 35).

Deze verklaringen over uw vertrek uit de Russische Federatie zijn tegenstrijdig en hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit.

Ten tweede kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar enkele documenten ter staving van uw asielrelaas voor.

Zo diende u een akte van gerechtelijke medische expertise, d.d. 12 december 2010, in. U verklaarde dat u naar het bureau voor medische expertise ging de dag of twee dagen nadat u door OMON-medewerkers werd geslagen, wat volgens uw verklaringen op 11 december 2010 gebeurd zou zijn, en dat de akte een paar dagen later werd uitgegeven (CGVS II, p. 4).

Dit document dateert zoals hierboven reeds vermeld nochtans van 12 december 2010 oftewel de dag nadat u geslagen zou zijn geweest door OMON-medewerkers en vermeldt dat het gerechtelijk medisch onderzoek werd verricht op verzoek van een rechercheur van de OVD. Hieruit blijkt dat niet u maar de autoriteiten een medisch onderzoek voor u zouden hebben aangevraagd.

Dit document vermeldt verder in uw eigen bewoordingen in welke omstandigheden u werd geslagen. Deze informatie kan ik echter bezwaarlijk als objectief beschouwen.

De door u ingediende beschikking voor de uitvoering van een opsporingsactie (huiszoeking) vermeldt dat u zich met de verspreiding van extremistische literatuur zou bezighouden. Bij de huiszoeking zou ook literatuur van allerhande inhoud zijn aangetroffen. Dit document stelt dat het doel van de huiszoeking was om gegevens te verzamelen voor een vergelijkend onderzoek.

Dit document is echter louter een kopie, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is.

Het bewijs dat uitgereikt werd door een soort informatiecentrum (CGVS II, p. 4) en waarin staat dat u gezocht wordt, is niet gedateerd. Dit bewijs, dat overigens veel weg heeft van een ingescande kopie, werd bovendien niet uitgegeven aan u maar aan uw voormalige echtgenote.

De brief van de MVD, d.d. 28 december 2010, die eveneens veel weg heeft van een ingescande kopie, omvat de weigering om op basis van uw verklaringen over de aanval op uw persoon door OMON-medewerkers en de schade aan uw gezondheid die u hierbij zou hebben opgelopen een strafzaak te openen.

De brief vermeldt evenwel dat u beroep kan aantekenen tegen deze weigering. Klaarblijkelijk heeft u dit niet gedaan.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag ik van een asielzoeker verwachten dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat overtuigende documenten een overtuigend asielrelaas kunnen ondersteunen, wat hier echter duidelijk niet het geval is. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u over verboden literatuur zou beschikken.

U ging ermee akkoord om deze documenten binnen de vijf werkdagen voor te leggen aan het Commissariaat-generaal (CGVS II, p. 19).

Het Commissariaat-generaal ontving echter enkel een affiche en een strooibriefje.

De affiche is een algemene reclameposter van uw partij, Drugaya Rossiya. Deze affiche vermeldt niks over de betogingen die georganiseerd werden, noch over de problemen die u naar aanleiding hiervan zou gekend hebben.

Het door u ingediende strooibriefje bevat weinig relevante informatie. Op dit strooibriefje staat geen verantwoordelijke uitgever vermeld. Het strooibriefje bewijst bovendien niets met betrekking tot de problemen die u in uw land van herkomst met de autoriteiten zou gekend hebben.

U kan bovendien geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw drie arrestaties.

U slaagde er bijgevolg onvoldoende in de Belgische asielinstanties de nodige relevante geloofwaardige documenten voor te leggen waaruit zou blijken dat de incidenten en de problemen die u met de autoriteiten in uw land van herkomst zou gekend hebben, en die de aanleiding voor uw vlucht zouden gevormd hebben, daadwerkelijk plaatsvonden.

Ten derde verklaarde u met betrekking tot uw reisroute dat u vanuit Rusland met de wagen naar Belarus reisde. Na een kort verblijf in Belarus ging u met een vriend via een bos de Litouwse grens over. Aan de andere kant van de grens werd u opgewacht door mensen die u naar België brachten (CGVS II, p. 5-7). U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS II, p. 6).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier stak, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Ook de zogenaamde 'groene grens' wordt dag en nacht intensief en met hoogtechnologisch materiaal bewaakt. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone zonder geldige reisdocumenten via de groene grens te betreden.

Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u zonder geldige reisdocumenten 's nachts via het bos, zonder gecontroleerd of gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw origineel Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de huiszoeking in uw appartement werd meegenomen (CGVS I, p. 3), bewust

achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat ik ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, een kopie van twee bladzijden van uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw medische polis en een medisch bewijs) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw medische polis bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw verzekering, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het medisch bewijs, d.d. 14 september 2010, is een algemeen bewijs van een medisch onderzoek. Dit document vermeldt niets over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben aangezet dit land te verlaten.

Van uw internationaal paspoort legde u slechts een kopie van twee bladzijden voor. Ook deze twee bladzijden bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 november 2011 een schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden steunen op misverstanden tijdens het verhoor, misverstanden die door de commissaris-generaal worden uitvergroot tot hiaten en tegenstrijdigheden. De bestreden beslissing hecht volgens verzoeker té veel belang aan vergissingen en hiaten en niet aan de veelheid van informatie die verzoeker wél kon verschaffen, maar waarvan de commissaris-generaal geen melding maakt. “Door zich voor de afwijzing in hoofdzaak te baseren op enkele (soms minder belangrijke) hiaten in het relaas van verzoeker, heeft verwerende partij evenwel haar beslissing niet afdoende gemotiveerd”, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst naar rechtsleer met betrekking tot de motiveringsplicht.

Waar volgens de bestreden beslissing I.B. op 30 januari 2011 gearresteerd werd samen met elf andere collega's, verwijst verzoeker naar een antwoord op een parlementaire vraag van 14 februari 2011 waarin er sprake is van de arrestatie van I.B.. Verzoeker benadrukt dat in dit antwoord er op geen enkel ogenblik melding wordt gemaakt van andere partijleden die nog gearresteerd werden. Nochtans zou zulks volgens verzoeker logisch zijn in de context van het onderwerp van de parlementaire vraag aangaande ‘Peaceful demonstrators detained in Russia’. Verzoeker verwijst daarnaast naar een internetartikel van Interfax “Other Russia activist detained in connection with Manezh events Investigative Committee” van 31 januari 2011.

Voorts merkt verzoeker op dat, wat de vrijlatingen van R.K. betreft, uit het artikel dat bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat hij sinds zijn arrestatie in maart 2010 met betrekking tot zijn aandeel in de manifestatie van 11 december 2010, niet meer is vrijgelaten.

De vrijlatingen die dateren van enkele maanden voorheen, hadden immers betrekking op het proces aangaande de minister van Defensie S.I.. Dit werd volgens verzoeker evenwel verkeerdelijk vertaald als ‘onlangs’ waardoor bij de commissaris-generaal verwarring is opgetreden. Verzoeker benadrukt dat deze procedure plaats heeft gehad vóór zijn arrestatie met betrekking tot de procedure aangaande de manifestatie van 11 december 2010. Aldus kon hij, zo stelt verzoeker terecht verklaren dat R. nooit was vrijgelaten sinds zijn arrestatie in maart 2010.

Verzoeker geeft aan dat de datum van de huiszoeking in de vragenlijst foutief genoteerd werd als 7 of 8 april 2011, terwijl verzoeker verklaarde dat deze plaatsvond op 17 of 18 april 2011. Verzoeker blijft bij zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker stelt dat dit tevens geldt wat betreft zijn vertrekplaats naar België. Verzoeker benadrukt dat zijn relaas in het geheel voldoende coherent is en bovendien in lijn met de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt. Verzoeker verwijst naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker haalt verder aan dat zelfs indien er in zijn asielaanvraag enkele onduidelijkheden of vaagheden zouden kunnen worden vastgesteld, de commissaris-generaal hem dan nog het voordeel van de twijfel moet verlenen.

Verzoeker legde een akte neer van gerechtelijke medische expertise, wat volgens hem een begin van bewijs vormt met betrekking tot de omstandigheden waarin hij zijn verwondingen in zijn land van herkomst heeft opgelopen, zeker wanneer het onderzoek verricht is op verzoek van een rechercheur van de OVD. Het is dan ook niet voor discussie vatbaar volgens verzoeker dat hij daags na 11 december 2010 ernstige verwondingen had, hij deze toeschreef aan de gebeurtenissen van 11 december 2010.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij ook een beschikking voorlegde ter uitvoering van een huiszoeking, een document dat hij via zijn bureaus heeft verkregen die tijdens de huiszoeking aanwezig waren. Verzoeker laat gelden dat hij behoudens de neergelegde documenten, geen andere stukken kon neerleggen.

Volgens verzoeker meent de commissaris-generaal geheel ten onrechte dat het hier niet om originele documenten maar om ingescande kopies gaat. Volgens verzoeker leent de commissaris-generaal zich hierbij tot een loutere bewering zonder dat dit door de Centrale Dienst voor de bestrijding van valsheden van de Federale Politie werd nagegaan.

Aangaande zijn reisweg verduidelijkt verzoeker dat hij via een bos aan de Litouwse grens de EU is binnengekomen. Verzoeker stelt dat door de twee Litouwers die hem daarbij hielpen, 'uiteraard' de nodige maatregelen zullen zijn genomen, maar dat hij niet weet dewelke.

Verzoeker voert aan dat het duidelijk is dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling gezien de problemen die hij heeft gekend met de autoriteiten tengevolge van zijn deelname aan verschillende manifestaties.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielaas heeft besloten.

Zo legde verzoeker met betrekking tot de betoging in Sint-Petersburg in januari 2011 op verschillende wezenlijke punten, zoals onder meer de controle voorafgaand aan de betoging, het aantal deelnemers, het aantal gearresteerden, de dag waarop de betoging plaatsvond, verklaringen af die tegenstrijdig zijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een antwoord op een parlementaire vraag van 14 februari 2011 waarin er sprake is van de arrestatie van I.B., maar er geen melding wordt gemaakt van de arrestatie van andere partijleden, stelt de Raad vast dat dit document de informatie van het Commissariaat-generaal niet tegenspreekt. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat I.B. samen met elf andere collega's werd aangehouden. Het feit dat de door verzoeker aangebrachte informatie -in tegenstelling tot de informatie die de commissaris-generaal gebruikt- geen melding maakt van de arrestatie van collega's van I.B., betekent immers niet dat er geen andere personen werden gearresteerd.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift tevens naar een internetartikel van Interfax van 31 januari 2011, maar verduidelijkt niet in welk opzicht dit artikel een ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad hier niet op in.

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheid van zijn verklaring dat R.K. nog niet was vrijgelaten, met de informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat R.K. tot twee maal toe werd vrijgelaten, aan een "verkeerdelijke vertaling" (zie verzoekschrift p. 5) zodat verwarring zou zijn opgetreden.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 1 december 2011 aangeeft dat de informatie die door de commissaris-generaal werd gehanteerd, niet duidelijk is over wanneer de vrijlatingen van R.K. plaatsvonden.

Wat er ook van zij, de bestreden beslissing is gebaseerd op een veelheid van motieven die wijzen op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen. De motivering moet inderdaad als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing moeten kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaas wordt ondermijnd (RvS, nr. 138.319 van 9 december 2005; RvV, nr. 9.528 van 27 maart 2008).

Verder werd verzoekers geloofwaardigheid ook aangetast door het feit dat verzoeker met betrekking tot zijn activiteiten vóór zijn vlucht naar België, alsook over zijn vertrek uit de Russische Federatie, tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Waar verzoeker opwerpt dat de datum van de huiszoeking in de vragenlijst foutief genoteerd werd als 7 of 8 april 2011, antwoordt de Raad dat de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken geen aanwijzingen bevat van moeilijkheden op taalgebruik die zich zouden hebben voorgedaan. Bovendien werd de vragenlijst aan verzoeker voorgelezen en hij heeft deze ondertekend waarmee hij erkent dat de genoteerde verklaringen overeenstemmen met de inlichtingen die hij heeft gegeven. Bijgevolg kan verzoeker nu niet zonder meer stellen dat de datum van de huiszoeking of zijn verklaringen met betrekking tot zijn vertrek uit de Russische Federatie in de vragenlijst foutief genoteerd werden.

Waar verzoeker aanvoert te blijven bij wat hij verklaard heeft op het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat verzoeker zich louter beperkt tot het volharden in zijn asielaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in casu in gebreke blijft.

Waar verzoeker verwijst naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in

de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

De Raad is van oordeel dat niet kan volgehouden worden dat de opgeworpen tegenstrijdigheden in de beslissing zouden steunen op 'misverstanden tijdens het verhoor', die door de commissaris-generaal zouden zijn uitvergroot 'tot hiaten en tegenstrijdigheden', zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Uit het administratieve dossier blijkt immers dat bij de aanvang van het verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en werd er aangegeven dat hij eventuele problemen onmiddellijk diende te melden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid nadien opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor en de vertolking van de gezegden tussen hemzelf en de tolk en uit het verhoorverslag blijkt ontegensprekelijk dat de communicatie vlot verliep. Het verzoekschrift bevat overigens geen bijkomende feiten die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen of zouden duiden op een misverstand.

Naast tegenstrijdige verklaringen legde verzoeker tevens onvoldoende overtuigende bewijzen voor, hetgeen wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Door in zijn verzoekschrift (zie p. 8) te poneren dat de akte van gerechtelijke expertise "*dan ook duidelijk een begin van bewijs [vormt] met betrekking tot de omstandigheden dat verzoeker zijn verwondingen heeft opgelopen*", beperkt verzoeker zich ook hier tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. In de bestreden beslissing wees de commissaris-generaal er terecht op dat bedoeld document enkel in verzoekers eigen bewoordingen vermeldt in welke omstandigheden hij werd geslagen. Zodoende kan deze informatie bezwaarlijk als objectief worden beschouwd.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift evenmin in om de vaststelling uit de bestreden beslissing te weerleggen dat de neergelegde beschikking ter uitvoering van een opsporingsactie (huiszoeking) een fotokopie betreft, die geen bewijswaarde heeft. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de opwerping dat de commissaris-generaal 'geheel ten onrechte' meent dat het niet om een origineel document gaat, maar toont dit niet aan.

De Raad benadrukt dat kopieën geen bewijswaarde hebben gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verzoekers verweer dat "*verwerende partij doet hierbij slechts een loutere bewering zonder dat zulks door de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden van de Federale Politie werd nagegaan*", wordt niet aangenomen. Zoals de commissaris-generaal in zijn nota immers terecht opmerkt, verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De commissaris-generaal kent aan het bedoeld stuk geen bewijswaarde toe omdat het volgens hem een ingescand document –dus geen origineel stuk- betreft; indien verzoeker volhoudt dat het stuk wél een origineel document betreft, is het aan hem om dit te bewijzen; daartoe blijft hij in gebreke.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt een ander licht te werpen op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg niet aannemelijk zijn:

"Ten derde verklaarde u met betrekking tot uw reisroute dat u vanuit Rusland met de wagen naar Belarus reisde. Na een kort verblijf in Belarus ging u met een vriend via een bos de Litouwse grens over. Aan de andere kant van de grens werd u opgewacht door mensen die u naar België brachten (CGVS II, p. 5-7). U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS II, p. 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier stak, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Ook de zogenaamde 'groene grens' wordt dag en nacht intensief en met hoogtechnologisch materiaal bewaakt. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone zonder geldige reisdocumenten via de groene grens te betreden. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u zonder geldige reisdocumenten 's nachts via het bos, zonder gecontroleerd of gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw origineel Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de huiszoeking in uw appartement werd meegenomen (CGVS I, p. 3), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold."

De Raad merkt op dat verzoeker zich ter verdediging beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn uitleg (zie het verzoekschrift, p. 9) dat 'de nodige maatregelen uiteraard wel zullen genomen zijn door de twee Litouwers' opdat hij niet zou worden gevat, niet verder komt dan een loutere bewering die hij in het geheel niet staft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De Raad merkt tenslotte op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen; het voordeel van de twijfel vult een onvolledig, doch geloofwaardig relaas aan, doch dit beginsel is niet bij machte een relaas uit zijn ongeloofwaardigheid te tillen wat in casu het geval is.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoekers relaas geen geloofwaardigheid verdient.

Dergelijk relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

In hoofde van verzoeker kan geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 12 juli 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er is dan ook geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE